

A Győri Ítéltábla dr. Szemes Marianna ügyvéd által képviselt **felperesnek az alperes ellen kártérítés megfizetése** iránt a Székesfehérvári Törvényszék előtt folyamatba tett perében a 27.P.20.499/2013/67. szám alatt hozott részítélet ellen a felperes részéről 94., az alperes részéről 92, 93. sorszám alatt benyújtott valamint az ideegyesített Pf.V.20.073/2015. számú perben a 27.P.20.499/2013/96. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 97, az alperes részéről 98. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán a megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság 27.P.20.499/2013/67. számú részítéletét részben megváltoztatja.

Mellőzi annak megállapítását, hogy az alperes a alperes neve előtt a 24.P.23.553/2010., 64.P.21.806/2011., 19.P.25.861/2010., 33.P.21.475/2012., 68.P.24.171/2012., 70.P.23.678/2012., és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt 9.M.24.75/2009. számon indult perekben megsértette a felperesnek a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát.

Az alperes által a felperesnek 15 napon belül fizetendő marasztalás összegét 150.000,- (Egyszáz-ötvenezer) Ft-ra leszállítja, egyúttal a alperes neve előtt a 24.P.23.553/2010., 64.P.21.806/2011., 19.P.25.861/2010., 33.P.21.475/2012., 68.P.24.171/2012., 70.P.23.678/2012., és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt 9.M.24.75/2009. szám alatt indult perekkel kapcsolatban előterjesztett keresetet elutasítja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság 27.P.20.499/2013/96. számú ítéletét részben megváltoztatja.

Mellőzi annak megállapítását, hogy az alperes a alperes neve előtt 33.P.27.363/2010., a II. és III. Kerületi Bíróság előtt 7.P.III.23.645/2011., a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt B.34.202/2010. és B.35.202/2010. (helyesen: B.35.702/2010.) számon indult perekben megsértette a felperesnek a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát.

Mellőzi az alperesnek a felperes javára 1.400.000,- (Egymillió-négyszázezer) Ft megfizetésre szóló marasztalását, és a felperes kereseti kérelmét elutasítja.

Az ítélet tábla ezt meghaladóan az elsőfokú részítéletét és ítéletet helyben hagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy felperes a másodfokú eljárásban 100 %-os mértékben elvesztette a pert, az őt képviselő pártfogó ügyvéd díja a felperes terhére esik.

A ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### **I n d o k o l á s :**

A felperes többször módosított és kiegészített keresetében a alperes neve előtt 33.P.27.363/2010. (1.) 31.P.21.165/2011 (2.) 31.P.22.019/2011 (3.) 31.P.26.016/2009 (4.) 65.P.22.060/2010 (5.) 24.P.23.553/2010 (6.) 64.P.21.806/2011 (7.) 19.P.25.861/2010 (9.) 65.P.21.118/2012 (11.) 33.P.21.475/2012 (12.) 68.P.24.171/2012 (13.) 70.P.23.678/2012 (14.) 9.Kpk.45.336/2011 (15.) 19.P.23.511/2012 (17.) 62.P.20.216/2013 (18.), a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt 9.M.24.75/2009 (8.) a II. és III. Kerületi Bíróság előtt 7.P.III.23.645/2011 (10.), a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 19.B.21.672/2013 (19.) B.34.2020/2009 (I.) B.35.702/2010 (II.) B.27.443/2010 (III.) B.25.172/2011 (IV.) 7.B.V.30.315/2013 (20.) számon indult eljárásokra, a alperes neve elnevezésének 2010. EL.15.A.273/5. számú levelére (16.) valamint a alperes neve előtt 62.P.657/2013/2. (21.) és a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 14.P.89.125/2013. (22.) számon indult eljárásokra alapítottnan terjesztett elő kereseti kérelmet. Az 1., 2., 3., 4., 6., 7., 8., 9., 10., 12., 14., 17., 18., 21., 22., II., és III. tényállásokkal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a per ésszerű időn belül történő befejezésének a Pp.2. § (1) bekezdés szerinti követelményét. Az 5., 11., 13., és IV. tényállásokkal kapcsolatban az ésszerű időn belül történő befejezéshez való jog sérelme mellett keresetét arra is alapította, hogy az alperes a tisztességes eljáráshoz való jogát is megsértette. A 15. tényállással kapcsolatos követelése alapjaként az ésszerű időn belül történő befejezés sérelmét jelölte meg. E tényállással összefüggésben vagyoni kártérítés iránt is kérelmet terjesztett elő, hivatkozva arra, hogy a jelen per alperese a eljárás tárgyává tett peren kívüli eljárásban a közigazgatási hatóság kérelmét túlterjeszkedve marasztalta jelen per felperesét eljárási költségben. A 19. számú tényállással összefüggésben a tisztességes eljáráshoz való jog, a törvény előtti egyenlőség, és az egyenlő bánásmód sérelmére alapította terjesztett elő nem vagyoni kártérítés iránti igényt. A 16. tényállás szerinti kérelmét a jóhírnév sérelmére, a 20. tényállás alatti kérelmét az emberi méltóság megsértésére alapította. A I. tényállás kapcsán az ésszerű időn belül történő befejezéshez való jog és az érdemi elbíráláshoz való jog sérelmét állította. Kérte, hogy a

bíróság valamennyi tényállási pontra alapítottnan állapítsa meg a kereseti kérelem szerinti jogsértések tényét, egyúttal kötelezze az alperest nem vagyoni kártérítés valamint a 15. tényállás kapcsán vagyoni kártérítés megfizetésére és elégtétel adására. Előadta, hogy az egyes tényállásokban hivatkozott késedelmek úgy is értékelendők, hogy az alperes tendenciózusan az ésszerű idő követelményét megsértve járt el a felperes ügyeiben. Kereseti kérelme jogalapjaként a Pp.2. § (1) és (3) bekezdésére, az 1959. IV tv.(Ptk.) 75. § (1) 78. § (1) és (2) bekezdésére, a 2009. évi CLXIII. tv-re, az 1993. évi XXXI. tv. (Római Egyezmény) 6. cikk (1) bekezdésére, a jogkövetkezmények tekintetében a Pp.2. § (3) bekezdésére, a Ptk.84. § (1) bekezdés a) c) és e ) pontjaira, valamint a Ptk.339. § (1) bekezdésére hivatkozott.

Az alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte. Kifejtette, hogy az ésszerű időn belül való befejezés követelménye a teljes eljárásra vonatkozik, így az egyes eljárási cselekményekkel kapcsolatos törvényi határidő túllépése önmagában nem teszi alapossá a kereseti kérelmet. Rámutatott, hogy a 11., 12., 13., és 14. szám alatti eljárások időtartama a keresetlevél benyújtásakor nem haladta meg az egy évet, a 2., 3., 7. tényállások alapját képező eljárásokban pedig másfél éves pertartamot követően elsőfokú ítélet született. A 4. szám alatti ügyben két év három hónap után elsőfokú, a 6. tényállás szerint két év kettő hónap után jogerős másodfokú ítélet született. Az 5. tényállás szerinti eljárás folyamatban van, a 9. tényállásban pedig a felperes elállt kereseti kérelmétől. Hivatkozott arra, hogy az ésszerű időn belül való befejezéshez fűződő jog sérelmére alapított kereseti kérelem elbírálásakor nem mellőzhető annak vizsgálata, hogy a felperes az egyes eljárásokban milyen magatartást tanúsított, mennyiben járult hozzá az ügyek elhúzódásához. Vitatta, hogy a módosított kereseti kérelem szerinti személyiségi jogsértések megvalósultak volna. Hangsúlyozta, hogy a vélt vagy valós eljárásjogi szabálysértés önmagában nem eredményez személyiségjogi sérelmet. E körben hivatkozott az EBH 2007.1598 és a BH.2008.142 számú döntésekben foglaltakra. Előadta, hogy a kereseti kérelem alapján nem állapítható meg, hogy a Ptk.349. § és 339.§ szerinti feltételek teljesültek volna.

Hangsúlyozta, hogy a Pp.2. § -nak rendelkezései csak a Pp. hatálya alá tartozó polgári peres és nem peres eljárásokban érvényesülnek. Vitatta azt a felperesi álláspontot, mely szerint az EJEK gyakorlata jelen perben irányadó lenne. Álláspontja szerint a Római Egyezmény 6. és 8. cikke a jelen eljárásban közvetlenül nem alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság a 67-I. számú, a Győri Ítéletábrla Pkf.V.25.670/2015/2. számú végzésével jogerőre emelkedett végzésében a 21. és 22. tényállásokra alapított kereseti kérelmet áttette a alperes nevehez.

Az elsőfokú bíróság a 67. szám alatti részítéletében megállapította,hogy az alperes a alperes neve előtt 24.P.23.553/2010 (6.) 64.P.21.806/2011 (7.) 19.P.25.861/2010 (9.) 33.P.21.475/2012 (12.) 68.P.24.171/2012 (13.) 70.P.23.678/2012 (14.) 9.Kpk.45.336/2011 (15.) és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt 9.M.24.75/2009 (8.) számon indult perekben megsértette a felperesnek a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2 millió Ft-ot. A alperes neve előtt 31.P.21.165/2011 (2.) 31.P.22.019/2011 (3.)

31.P.26.016/2009 (4.) és 19.P.23.511/2012 (17.) szám alatt indult perekkel kapcsolatban előterjesztett keresetet elutasította.

Részítéletének indokolásában a Római Egyezmény 6. cikk (1) bekezdésére alapított felperesi előadás folytán kifejtette, hogy a bíróság a jogvita elbírálásánál a magyarországi jogviszonyokra közvetlenül is irányadó rendelkezések alapján járt el, így a Pp.2. § (1) bekezdésében írtakra volt figyelemmel. Hangsúlyozta, hogy a Pp.2. § (1) bekezdésében foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél sérelemdíjra tarthat igényt. Ha az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztásából eredően a fél kárt is szenved, és az a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható, a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályai szerint követelheti a jogsértőtől kárának megtérítését. A Pp. 2. § (3) bekezdésében foglaltak alapján a sérelemdíj, illetve a kártérítés megítélését nem zárja ki, ha a bíróság nevében eljáró személyeknek az okozott jogsértés közvetlenül nem volt felróható. Utalt arra, hogy a Pp.2. § (2) bekezdése határozza meg az eljárás ésszerű időtartalmát, amelynél figyelemmel kell lenni a jogvita tárgyának természetére, valamint az eljárás lefolytatásának egyedi körülményeire, továbbá arra is, hogy a fél saját magatartásával mennyiben járult hozzá az eljárás elhúzódásához.

Osztotta az alperes álláspontját azt illetően, hogy a tényállásszerűen megállapítható eljárási szabálysértések csak akkor adnak alapot az emberi méltóság megsértésének megállapítására, ha ezt a szabálysértést a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követték el. (EBH.2007.1598 számú döntés) Rámutatott, hogy a megállapított jogszabálysértésekkel kapcsolatban a felperes utalást sem tett arra, hogy azokra kifejezetten a felperes személye ellen irányulóan került volna sor. Ezért a részítélet tárgyát képező tényállások vonatkozásában sem a kereseti kérelem szerinti személyiségi jogsértések megállapítására, sem a Ptk. 84. §-a szerinti jogkövetkezmények alkalmazására nem volt lehetőség.

Kifejtette, hogy a bírósági jogkörben okozott károk megtérítésénél kialakult egységes gyakorlat szerint a téves jogalkalmazás önmagában nem értékelhető a Ptk.349. § (3) bekezdése szerinti kártérítési felelősséget megalapozó magatartásként, ahhoz kirívóan okszerűtlen, nyilvánvalóan téves eljárási vagy anyagi jogalkalmazásra van szükség. A részítélettel elbírált tényállások körében ilyen kirívóan hibás jogalkalmazásra nem került sor, így a felperes kereseti kérelme e körben sem foghatott helyt. A határidők tekintetében rámutatott, hogy a meghatározott eljárási szabályok alkalmazását, illetőleg azok megsértését a Pp.2. § -a külön szankcionálja, így azok nem vonhatók a Ptk.349. § -ának alkalmazási körébe.

Utalt arra, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) gyakorlata a magánszemélyek és államok viszonylatában irányadó. Ezért a jelen ügyben a hazai joggyakorlat és értékviszonyok alapul vételével kellett a kártérítés mértékét meghatározni. Kifejtette, hogy a 2., 3. és 4. tényállások esetén nem hagyható figyelmen kívül, hogy a releváns időszakban már hatályban volt a Pp. 104/A. § (1) bekezdése. A 2. és 3. tényállások kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesnek a ténylegesen megállapítható késedelme sem eredményezte, hogy a per ésszerűtlenül hosszú ideig tartson. A 4. tényállás alapjául szolgáló eljárás kapcsán értékelte, hogy a felperes jogsértő magatartások illetve

mulasztások nagy számát állította és bizonyította, a per folyamán több alkalommal is keresetet módosított. Így a jelentős alanyi és tárgyi keresethalmazatot is figyelembe véve azt lehetett megállapítani, hogy a per az ésszerű időtartam alatt befejeződött. Mindezekre figyelemmel a 2., 3., és 4. tényállásokkal kapcsolatos kereseti kérelmet elutasította.

A 6. tényállással összefüggésben rögzítette, hogy a tárgyalás kitűzése, az első tárgyalás megtartása késedelmesen történt, és jelentős volt az egyes tárgyalások közötti időköz is. Kifejtette, hogy a felperesnek a számára megítélt kártérítéshez való hozzájutását súlyosan nehezítette, illetőleg időben elnyújtotta az alperes akkor, amikor a felperes kérése ellenére az ítéletet nem postázta a felperes részére. Kétségtelen, hogy a jogi képviselő részére az eljárásjogi szabályoknak megfelelő kézbesítés megtörtént, azonban a felperes kérelmét ennek ellenére nem lehetett volna figyelmen kívül hagyni. E jogsértésre figyelemmel a felperest megillető sérelemdíj összegét 200.000,- Ft-ban látta megállapíthatónak.

A 7. tényállást illetően kifejtette, hogy az első tárgyalás késedelmes kitűzése önmagában még nem eredményezte az ésszerű időn belül való befejezés sérelmét, az alperes azonban ezt meghaladóan is több eljárási szabályt sértett. Késedelmesen észlelte, hogy a felperes által megjelölt gyámhatóság nem önálló jogi személy, így a tényállás alapjául szolgáló eljárásban nem lehet alperes, és késedelmesen intézkedett esetei gondnok kirendelése iránt is. Két alkalommal is indokolatlanul hosszú időt adott a feleknek a nyilatkozattételre, az alperes súlyosan késedelmes nyilatkozattételét pedig nem szankcionálta. Indokolatlan volt a tárgyalás többszöri berekesztése és megnyitása, illetőleg elhalasztása is. Mindezekre figyelemmel megállapította, hogy ebben az eljárásban súlyosan sérült a felperesnek a per ésszerű befejezéséhez valamint a tisztességes eljárás lefolytatáshoz való joga. A törvényszék a felperest ért hátrányok kompenzálására 300.000,- Ft nem vagyoni kártérítést talált indokoltnak.

A 8. tényállás alapjául szolgáló eljárásban az alperes a tárgyalások kitűzése, halasztása során jelentős késedelemmel intézkedett. A tárgyalás vezetése nem volt kellően összeszedett és célirányos, ennek köszönhetően az egyébként nem bonyolult és nehéz megítélési ügyben közel három év alatt született ítélet. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel megállapította, hogy a felperesnek sérült az ügy ésszerű időn belül való befejezéshez fűződő joga, ezért az alperest 200.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

A 9. tényállással kapcsolatban a törvényszék ugyancsak arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesnek az ésszerű időn belül való befejezéshez és tisztességes eljáráshoz való joga sérült. Rámutatott, hogy az alperes több alkalommal szükségtelenül halasztotta el a tárgyalást, és nem tette meg azokat az intézkedéseket, amelyeket a halasztó végzésben elrendelt. Kétségtelen tény, hogy a felek többszöri kereset és viszontkereset módosítása illetőleg az ideiglenes intézkedés iránti kérelmek a pervezetést nehezítették, azonban célirányos és határozott pervezetéssel valamint a bizonyítási teher megfelelő kiosztásával és a bizonyítatlanságból eredő következtetés levonásával a per korábban is eldönthető lett volna. Miután a felek a keresettől és a viszontkeresettől kölcsönösen elálltak, szükségtelen volt a 2013. január 24-i tárgyalás megtartása. Mindezekre figyelemmel a felperest ért sérelmet 300.000,- Ft kártérítéssel találta kompenzálhatónak.

A 12. tényállás kapcsán megállapította, hogy az annak alapjául szolgáló eljárásban a II. r. alperes feltüntetése súlyos adminisztratív hibának minősült, mivel a felperes csak a Magyar Ügyvédi Kamara ellen terjesztett elő kereseti kérelmet. Annak megállapítása, hogy a nem létező II. r. alperes szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, az ügy ismeretének teljes

hiányáról tanúskodott. Az ezen eljárással okozott sérelemért az alperes 300.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

A 13. tényállással kapcsolatban rögzítette, hogy az alperes lényeges eljárási szabályokat sértett meg. Késedelmesen intézkedett a keresetlevél hiányosságának pótlásáról. Osztotta a felperes álláspontját a tekintetben, hogy az alperes formális intézkedést tett, amikor a hiánypótlásról rendelkezett, nem bírálva el a felperes költségmentesség iránti kérelmét. Mindezekből okszerűen következett az, hogy az alperes megsértette a Pp. 156. §-ban az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elbírálására vonatkozó szabályokat is. Erre figyelemmel az alperest 100.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

A 14. tényállás kapcsán rögzítette, hogy az alperes megsértette a felperesnek a per ésszerű időn belül való befejezéshez fűződő jogát. A keresetlevéllel kapcsolatos hiánypótlásra csak 2012. december 18-án, három hónapos késedelemmel került sor, az ideiglenes intézkedés ellenérdekű féllel történő közlése szintén elmaradt. Mindezekre tekintettel a felperest ért sérelmet 100.000,- Ft nem vagyoni kártérítéssel látta kompenzálhatónak.

A 15. tényállás alapjául szolgáló eljárásban az elsőfokú ítélet szerint az alperes súlyosan megsértette a felperesnek a tisztességes eljáráshoz illetőleg az eljárás ésszerű befejezéséhez fűződő jogát. Egy olyan ügyben késlekedett indokolatlanul döntése meghozatalával, amely a felperes és a külön élő gyermeke közötti kapcsolattartás folyamatosságának zavartalansága kérdésében jelentőséggel bírt. A jogsérelem nagyságára figyelemmel az alperes 500.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

A 17. tényállás kapcsán megállapíthatónak találta az alperes késedelmét azt illetően, hogy a döntéshozatalra nem 30 napon belül került sor. Az azonban, hogy nem eljárást indító keresetként, hanem alkotmányjogi panaszként ítélte meg az alperes a felperes beadványát, olyan érdemi döntés, melynek hatályon kívül helyezése nem értékelhető az eljárás elhúzódásaként, az ésszerű határidőn túli befejezést eredményező tényként.

Az első- és másodfokú döntések közötti eltérések pedig önmagukban ugyancsak nem alapozzák meg a felperesi igényt. Mindezekre figyelemmel a törvényszék a felperes kereseti kérelmét e tényállási pont vonatkozásában elutasította.

A részítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatását, a felperes kereseti kérelmének teljes körű elutasítását, másodlagosan az alperest terhelő kártérítési összeg leszállítását kérte arra hivatkozva, hogy az rendkívül eltúlzott. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a kereseti kérelmet elutasító részében. Ugyanakkor tévedett a törvényszék, amikor a 6., 7., 8., 9., 12., 13., 14., és 15. tényállási pontoknál a tisztességes eljáráshoz való jog, és a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő jog sérelmét állapította meg. Kifejtette, hogy az elsőfokú részítélet jogi indokolása az egyes tényállási pontok tekintetében hiányos, mert abból nem derül ki, hogy az alperes marasztalására milyen jogsértés megállapítása alapján került sor. Hangsúlyozta, hogy az ésszerű időn belül való befejezés követelménye a teljes eljárásra vonatkozik. A 6. tényállás kapcsán hangsúlyozta, hogy a Fővárosi Ítéletábra 2.Pf.20.001/2012/12. számú, az eljárást jogerősen befejező ítéletének kézbesítése kapcsán nem történ mulasztás, késedelem, eljárási szabálysértés, figyelemmel a Pp.67. §-ában foglaltakra. Rámutatott, hogy a felperes bármikor kérhette volna a jogerős ítélet másolatának kiadását, ezzel elharíthatta volna a végrehajtási eljárás késedelmét. A végrehajtási eljárás elhúzódása nem áll okozati összefüggésben az alperes állítólagos mulasztásával, az a felperes jogi képviselő eljárásának

következménye. A bírósági eljárásban mindössze három hónapos késedelem állapítható meg, ez azonban nem tekinthető az ésszerű idő sérelmének amellet, hogy a felperes is hozzájárult az eljárás elhúzódsához azzal, hogy keresetét a tárgyalás kitűzését követően módosította.

A 7. tényállás kapcsán az elsőfokú részítéletben részletezett tényállás szerinti pervezetési mulasztásokat nem vitatva kifejtette, hogy azok nem jelentik a tisztességes eljárásához való jog sérelmét. Az eljárási jogi szabálysértés nem jelenti azt automatikusan, hogy a felperest eljárási jogaiban úgy korlátozták, hogy az a másik fél előnyére szolgált volna. Az e tényállás alapjául szolgáló eljárásban kimutatható összesen négyhavi késedelem pedig nem valósította meg a perek ésszerű időn belül való befejezéséhez fűződő jog sérelmét.

A 8. és 9. tényállási pontok kapcsán hangsúlyozta, hogy az eljárás ésszerű időn belül való befejezéséhez fűződő jog sérelme nem valósult meg. A 12. tényállási pontra vonatkozóan kifejtette, hogy maga a felperes is abban a hiszemben volt, hogy az eljárás kiterjed a II. r. alperesre hiszen vele szemben bírósági meghagyás kibocsátását kérte. A kétségtelenül fennálló adminisztratív tévedés a II. r. alperes személyét illetően részben a felperes kétértelmű nyilatkozatainak is az eredménye. Ezt meghaladóan hivatkozott a 7. számú tényállási ponttal kapcsolatos érvelésére.

A 13. tényállási pont kapcsán rámutatott, hogy az alapperben hozott határozatok a jelen eljárásban nem bírálhatók felül, így az sem vizsgálható, hogy a hiánypótlási felhívás mennyiben volt megalapozott. Fenntartotta, hogy annak kibocsátására egyébként indokoltan került sor. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ezzel ellentétes álláspontját nem indokolta. Az e tényállás alapjául szolgáló eljárásban a felperes elállt a kereseti kérelmétől ez pedig az őt ért sérelmet elenyészteti. Amennyiben megállapítható is lenne az alperes részéről jogalkalmazási mulasztás, az nem a tisztességes eljárásához fűződő jog sérelmét jelentené, hanem legfeljebb bírósági jogkörben okozott kártérítési igényt tehetne megalapozottá, de a Ptk.349.§ -ra alapított igény sem lehetne alapos, mert az alperes mulasztása nem volt kirívó.

A 14. tényállási ponttal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az összesen három hónapos késedelem nem alapozza meg a kereseti kérelmet, a többszörös felperesi keresetmódosítás mellett is az eljárás hat hónapon belül befejeződött.

A 15. tényállási pont kapcsán kiemelte, hogy a kérelmezett csak a bíróság ismételt felhívására csatolta a sérelmezett határozatok kézbesítését igazoló tértivevényeket. Ezt követően kerülhetett sor csak a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatára, így az eljárási határidők megtartása is csak ezt követően volt vizsgálható. A kézbesítés időpontjának tisztázódását követően a bíróság két hónapon belül meghozta a döntését, így az alperes részéről késedelem nem állapítható meg. Önmagában az a körülmény, hogy az eljárást befejező végzés kijavításáról utóbb rendelkezni kellett, nem eredményezi a tisztességes eljárásához való jog sérelmét.

A másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán utalt arra, hogy a törvényszék nem vette figyelembe azt, hogy több tényállás esetében ha meg is állapítható alperesi mulasztás, az az eljárás eredményét érdemben nem befolyásolta, az eljárások egyéb okokból kifolyólag is okafogyottá váltak, a sérelem nagysága a legtöbb esetben elenyésző.

Az elsőfokú részítélettel szemben a felperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben annak részbeni megváltoztatását kérte úgy, hogy az ítéletábla állapítsa meg, hogy az alperes a 2., 3., 4. és 17. (helyesen 14.) tényállások szerint is megsértette a perek ésszerű időn belül való elbírálásához való jogát. Kérte, hogy az alperesi marasztalás összegét az ítéletábla összesen

200.000,- Ft-tal (a 2., 3., és 4. tényállásoknál egyenként 33.330,-Ft-tal, a 14. tényállásnál 100.000,- Ft-tal ) emelje fel. Kérte, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg azt is, hogy az alperes sorozatos eljárási késedelmei megsértették a felperes személyiségi jogát, a törvényi kereteken belül értendő cselekvési szabadsága sérelme révén. Álláspontja szerint az EBH.2007.1598. számú eseti döntés helyesen úgy értelmezendő, hogy az eljárás elhúzódása csak abban az esetben eredményezi a fél emberi méltóságának sérelmét, így személyiségi jogsértést, amennyiben egyben a személyiség lényegét alkotó tulajdonságok és ismérvek közvetlen támadását is jelenti. Vagyis nem annak van jelentősége, hogy a személyiségi jogsértésre milyen okból - mi miatt - került sor. Hivatkozott a Pest Megyei Bíróság 23.P.20.846/2006/46. számú ítéletére, mely szerint a felperes esetében nyilvánvaló, hogy személyisége lényegi tulajdonsága az igazságérzete, az általa igaznak tartottak igaz voltának a kimondatása, illetve a hazugságok leleplezése. Ez pedig nem egyéni érzékenységi kérdés, hanem a személyiség lényegét alkotó tulajdonság. A felperes személyiségének szerkezetére tekintettel, a jelentős mértékű eljárási késedelmeket minden esetben egyúttal személyiségi jogsérelemként is értékelni kell.

Ezt meghaladóan kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az eljáró bíró súlyosan téves, helytelen jogértelmezése nem jelenti a perek ésszerű időn belül való befejezéséhez fűződő jog sérelmét. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított kereseti kérelem esetén - a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányuló igénytől eltérően - nincs jelentősége a felróhatóságnak. Alaptörvény ellenes az a törvényszéki okfejtés, mely szerint az egyes eljárási késedelmek esetén a sérelemdíj vonatkozásában a hazai kereseti viszonyokat kell alapul venni és az EJEK gyakorlata nem irányadó. Utalt arra, hogy mindezek mellett az elsőfokú bíróság által megítélt részösszegek megfeleltek az EJEK gyakorlatának. Fenntartotta, hogy a sérelemdíjak elkülönített megállapítása majd egyszerű összeadása az EJEK gyakorlatának nem felel meg. A 2., 3., 4. tényállások kapcsán hivatkozott arra, hogy a törvényszék álláspontja ellentétes a Pp-hez fűzött kommentárral, mely szerint az ésszerű idő sérelmét valósítja meg az, ha a jogalkotó, vagy a bíróság valamely eljárási cselekményre határidőt szabott meg, és ez a határidő eredménytelenül telt el. Vitatta, hogy az ítélezési szünet figyelembe vétele mellett ne lenne megállapítható az alperesi késedelem. Utalt arra, hogy a 4. tényállás szerinti időszakban a Pp.104/A. § (1) bekezdése még nem volt hatályos.

A 14. tényállással kapcsolatban sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság csupán a kereset benyújtásáig érvényes állapotokat bírálta el, az ezt követő időszakra vonatkozó további felperesi előadásokat nem értékelte. Álláspontja szerint az ügyben eljáró bírónak felróható súlyosan szabálytalan eljárás okozta a további késedelmet, így az e tényállásban megítélt sérelemdíj összegének 100.000,- Ft-tal történő felemelése indokolt.

A 17. tényállással összefüggésben kiemelte, hogy a keresetlevél benyújtását követően az első tárgyalást 11 hónap elteltével tartotta meg az alperes. Álláspontja szerint az alperes késedelme azért is megállapítható, mert a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítására - tévesen - nem harminc napon belül hanem a törvénykezési szünet letelte után 98 nappal került sor.

Kérte, hogy az ítélet tábla a 7. alatti tényállást egészítse ki azzal, hogy a két hónapos késedelem az első tárgyalás megtartásáig önmagában is megsértette az ésszerű időn belüli elbírálás követelményét. Álláspontja szerint e tényállási pont kapcsán további

késedelemként értékelendő az elsőfokú tárgyalás többszöri berekesztése majd újbóli megnyitása.

A 8. tényállást azzal kérte kiegészíteni, hogy az eljáró bíró „szakmailag is tökéletesen dilettáns”. Arra hivatkozott, hogy ha egy elsőfokú ítéletet azért kell hatályon kívül helyezni, mert az elsőfokú bíróság nem tisztázta az érdemi döntéshez feltétlen szükséges legalapvetőbb kérdéseket, az kifejezetten felróható mulasztásként értékelendő.

A 15. tényállással összefüggésben az ítéleti döntést nem támadva hangsúlyozta, hogy az e tényállás alapjául szolgáló eljáráson belül az elkülönítés indokolatlan volt. A felperesi kérelem elbírálására akkor került sor amikor az már okafogyottá vált, a költségmentességet késedelmesen engedélyezték a felperes számára, a hiánypótlásra indokolatlanul kerül sor. Utalt arra, hogy az ellenérdekű fél eljárási költségként kizárólag készkiadásai megtérítését kérte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperesi fellebbezésben támadott tényállások kapcsán az elsőfokú részítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezésben támadott részítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja a perek ésszerű időn belül történő befejezéshez való jogot is. Kiemelte, hogy a 6. tényállás kapcsán kifejezetten kérte, hogy a bíróság a jogerős ítéletet személyesen a felperesnek is kézbesítse. Téves az az alperesi álláspont, amely a tisztességes eljárás követelményét a fegyveregyenlőség elvére redukálja. Az ésszerű idő tartamát a szakszerű pervezetéshez képest kell megállapítani, a jogalkalmazói tévedés önmagában nem teszi tisztességtelenné az eljárást, de annak késedelmét előidézheti. A 13. tényállást illetően hangsúlyozta, hogy az a körülmény, hogy keresetétől elállt, nem enyészti el az őt ért sérelmeket. Fenntartotta, hogy a 14. tényállásnál súlyosan téves jogalkalmazási hiba idézte elő az eljárás késedelmét. Rámutatott, hogy a 15. tényállás kapcsán az alperes a felperes perbeli ellenfelével szemben semmilyen szankciót nem alkalmazott. Álláspontja szerint az alperesi fellebbezésben támadott részítéleti rendelkezések szerinti sérelemdíj egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak.

Az elsőfokú bíróság a 96. sorszám alatti ítéletében megállapította, hogy az alperes a alperes neve előtt 33.P.27.363/2010 (1.) a II. és III. Kerületi Bíróság előtt 7.P.III.23.645/2011 (10.) a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt B.34.202/2010 (helyesen: B.34.202/2009. ) (I.) és B.35.202/2010 (helyesen: B.35.702/2010 (II.) számon indult eljárásokban megsértette a felperesnek a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát. Kötelezte az alperesest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.400.000,- Ft-ot. A alperes neve előtt 65.P.22.060/2010 (5.) 65.P.21.118/2012 (11.) és 62.P.20.216/2013 (18.) szám alatt indult perekkel, a alperes neve elnökének 2010. EL.XV.A.273/5. számú levelével (16.), a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt B.27.443/2010 (III.) B.25.172/2011 (IV.) 7.B.V.33.315/2013 (20.) és 19.B.21.672/2013 (19.) szám alatt indult büntető eljárásokkal kapcsolatban előterjesztett keresetet elutasította.

Ítéletének indokolásában a részítéletben kifejtettekkel egyezően rámutatott arra, hogy a jogvita elbírálására a Pp.2. § (1) és (3) bekezdése irányadó. Az eljárási szabálysértés csak

akkor valósít meg személyiségi jogi sérelmet, ha azt a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követték el. A téves jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg a Ptk.349. § (3) bekezdése szerinti igényt. Az eljárási határidők elmulasztása nem a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti, hanem a Pp. 2. § szerinti igényt alapozhatja meg. Megállapította, hogy a felperes az általa hivatkozott személyiségi jogsértéseket nem bizonyította, arra nézve konkrét utalást sem tett, hogy azok a felperes személye ellen irányultak volna.

Az 1. tényállás kapcsán a Pp. 2. § (3) bekezdése szerint a felelősség objektív jellegére utalva megállapította, hogy az alperesnek az a szabályszegése, hogy az elsőfokú bíróság a 2013. január 3. napján meghozott határozatában a négy kereseti kérelem közül csak kettőt bíralt el, az eljárás elhúzását eredményezte. Az így okozott sérelmet 300.000,- Ft kártérítéssel látta kompenzálhatónak.

Az 5. számú tényállással kapcsolatban rögzítette, hogy az eljárás négy éve folyamatban van, de a per elhúzásához az ellenérdekű felek rendkívül elmérgesedett viszonya is hozzájárult. A tényállás tárgyát képező per rendkívül összetett és bonyolult, annak során többször is kereset és viszontkereset módosítására került sor. A felek ideiglenes intézkedés iránti kérelme elbírálásra került. Rámutatott, hogy a Pp.3. § (2) bekezdéséből következően elkerülhetetlen, hogy a bíróság bizonyos anyagi jogi kérdéseket is felvessen a felek felé, a tárgyalási jegyzőkönyvek alapján azonban az nem állapítható meg, hogy a bírói kioktatások során az eljáró bíróság bármelyik felet is hátrányosabb, illetőleg kedvezőbb helyzetbe hozta volna. Az a jegyzőkönyvi megállapítás, mely szerint a „tanú nyilatkozatáról a bíróságnak nincs tudomása” nem értelmezhető úgy - szemben a felperesi előadással -, hogy a bíróság álláspontja szerint a felperes hazudott, amikor a tanú nyilatkozatára hivatkozott. A felperes jegyzőkönyv kijavítása iránti kérelmet nem terjesztett elő. Mindezek alapján az e tényállással kapcsolatban előterjesztett kereseti kérelmet nem találta alaposnak.

A 10. tényállást illetően megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesnek az ésszerű időn belül való befejezéshez való jogát. Kifejtette, hogy e jog sérelmére nem csak a jogerősen befejezett ügyekben, hanem a folyamatban levő eljárásokban is alappal hivatkozhat a felperes. Rögzítette, hogy az eljárás folyamatában megállapítható, kellően meg nem okolható eljárási késedelmek nyilvánvalóan a ésszerű befejezéshez fűződő jogot sértették. Utalt a Pp.XXV. fejezetében foglalt rendelkezésekre, így különösen a Pp.370/A. § -ban írtakra. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság első ítéletének meghozatala nem tekinthető késedelmesnek. Ugyanakkor a hatályon kívül helyező végzés 2012. június 3-i időpontjától az újabb ítélet meghozataláig, vagyis 2013. március 8-ig eltelt idő már aránytalanul hosszúnak tekintendő, figyelembe véve azt is, hogy a bíróságnak csak a végrehajtó költségeiről kellett rendelkeznie. A törvényszék álláspontja szerint jogsértő volt az is, hogy a másodfokú eljárások esetenként több hónapig eltartanak. Mindezekre figyelemmel a felperest ért jogsérelmet 400.000,- Ft-ban kompenzálhatónak.

A 11. tényállásra alapított kereseti kérelmet a törvényszék nem találta alaposnak. Megállapította, hogy az alperes a tárgyalások kitűzése, halasztása, a periratoknak az ellenérdekű féllel való közlése során a jogszabályi rendelkezések szem előtt tartásával járt el. Önmagában az a körülmény, hogy a kereset tárgyában nem került sor részítélet meghozatalára, eljárási szabálysértésként nem értékelhető, s ezzel kapcsolatban az ésszerű határidőn belül való befejezés sérelme sem állapítható meg. A rendelkezésre álló adatok

alapján a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való joga sem sérült, mert a perben eljáró bíró mindkét felet kellő időben hívta fel nyilatkozatai megtételére, figyelmeztette magatartásának következményeire. Utalt arra, hogy a periratokból megállapíthatóan a felperes és "A" alperes között rendkívül feszült viszony alakult ki, a felek indulataikon egyáltalán nem uralkodtak, az állandó figyelmeztetések, esetleges bírságok, végső soron a kiutasítás csak még töredezettebbé tette volna a tárgyalásokat s az eljárás elhúzódásához vezetett volna. Az emberi méltóság illetőleg az egyenlő bánásmód megsértése kapcsán kiemelten utalt az EBH.2007.1598 eseti döntésben foglaltakra. A felperesnek a Pest Megyei Bíróság 23.P.20.846/2006/48. számú ítéletére való hivatkozásával összefüggésben hangsúlyozta, hogy a magyar jog nem precedens jog, és így a más ügyben hozott döntés a jelen per bíróságát nem köti.

A 16. tényállást illetően azt állapította meg, hogy az alperes a felperesnek sem az emberi méltóságát, sem az egyenlő bánásmódhoz fűződő jogát nem sértette meg. Rögzítette, hogy a büntető bíróság tévedett amikor "B" ről vádlotti minőséget állított. Kétségtelen tényként értékelte azt is, hogy a felperes ezt az iratot a polgári perben bizonyítékként felhasználta. A tényállásban sérelmezett, a bíróság elnöke által adott nyilatkozat ezt a korábbi tévedést korrigálta. Annak a kérdése pedig, hogy a felperes a tévesen kiadott büntető bírósági felhívást jó- vagy rosszhiszeműen használta-e fel a polgári perben, nem a jelen per tárgyát képezi.

A 18. tényállással kapcsolatban a törvényszék a kereseti kérelmet ugyancsak alaptalannak találta. Rögzítette, hogy az alperes a szükséges intézkedéseket kellő időben megtette, az első tárgyalásra a keresetmódosítást követő négy hónapon belül került sor. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes elfogadta a felperes által megjelölt illetékességi okot és az illetékességi szabályokat helytelenül alkalmazta, jogalkalmazási hibaként nem alapoz meg kártérítési igényt. Az eljárás további elhúzódását a felperesi fellebbezés okozta, ezért az alperes felelősséggel nem tartozik.

Az I., II., III., IV. és 20. tényállások szerinti büntető eljárásokkal kapcsolatban a kereseti kérelmek kapcsán ismételten utalt arra, hogy a Római Egyezmény a belső jogban közvetlenül nem alkalmazható. Ezt meghaladóan kifejtette, hogy a Pp. 2. §-a alkalmazásának nyilvánvalóan nincs helye a büntető eljárásokkal kapcsolatos felperesi igények elbírálása során, hiszen e jogszabályhely kifejezetten a polgári perrendtartás vonatkozásában tartalmaz rendelkezéseket. A tisztességes eljáráshoz való jog közvetlenül nem, csak „bizonyos áttételeken keresztül" sorolható a személyhez fűződő jogok körébe. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Ez a rendelkezés az, amelynek alapján a büntető eljárás esetleges hiányosságait, tisztességes voltát, illetőleg az ésszerű időhöz kötöttségét értelmezni lehet. A I. tényállással kapcsolatban a feljelentéstől a jogerős befejezésig eltelt 4 év 9 hónap semmiképpen nem felelt meg az ésszerű határidőn belül történő befejezés követelményének. A felperes ez idő alatt mindvégig büntető eljárás hatály alatt állt, ami nyilvánvalóan jelentős sérelmet jelentett számára. Ezért az elsőfokú bíróság az alperest 500.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

A II. tényállással összefüggésben a törvényszék megállapította, hogy az iratok bíróságra érkezésétől, (2010. június 9.) az iratoknak az ügyészséghez történő megküldéséig ( 2013. április 11.) ésszerűtlenül hosszú idő telt el. Az iratoknak az alpereshez érkezésétől az első intézkedés megtételéig közel egy év telt el, és ugyancsak egy év után került sor az első

tárgyalás megtartására. Ugyanakkor a tárgyalás elhalasztásához - aminek aztán következménye lett az eljárás későbbi elhúzódása - a felperesnek a tárgyaláson tett nyilatkozata is hozzájárult. Ennek figyelembe vételével is az volt azonban megállapítható, hogy az alperes a tárgyalás kitűzésével, intézkedései megtételével késedelmeskedett. A felperest ért hátrányt a törvényszék 200.000,- Ft kártérítéssel találta kompenzálhatónak.

A III. tényállás vonatkozásában a törvényszék megállapítása szerinti az alperes az elsőfokú eljárás során olyan jogalkalmazási tévedést követett el, amely viszonylag egyszerűen felismerhető. Ezt a tévedést a másodfokú eljárásban korrigálta, a tévedés nem okozott a felperesnek olyan sérelmet, amely a kereseti kérelmet alapossá tenné, így e vonatkozásban a kereseti kérelmet elutasította.

A IV. tényállásra alapított igényt a törvényszék ugyancsak alaptalannak találta. Megállapította, hogy a felperes feljelentését az alperes elbírálta. Miután az ügyész vádat nem emelt, az alperes a Be. 229. § -nak rendelkezései alapján tájékoztatta a felperest annak lehetőségéről, hogy pótmagánvádlóként felléphet. A felperes e lehetőséggel nem élt, így az eljárást meg kellett szüntetni. Polgári perben a bíróságnak nincs lehetősége arra, hogy a büntető bíróság jogerős döntését felülbírálja.

A 20. tényállás kapcsán az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperesnek az a hivatkozása, mely szerint a másodfokú ügyben eljáró tanács tagjai őt személyesen nem ismerték, „helytálló lehet”. Ugyanakkor a felterjesztett iratok tartalmából, az elsőfokú végzés indokolásából egyértelműen kitűnhetett a másodfokú tanács számára, hogy a felperes polgári peres eljárásban rendszeresen kiterjeszti a keresetét különböző magatartásokkal összefüggésben, illetőleg több feljelentést tett ugyanazon polgári peres eljárás kapcsán. Mindebből az alperes okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes perviteli magatartására jellemző a kereset kiterjesztések, illetőleg feljelentések nagy száma. Emellett a felperesi magatartás mellett az az érvelés, hogy kisebb költséggel, kevesebb munka és energia ráfordítással fejezhető be két feljelentés, ellentétben állónak látszik. Ezt az ellenétet fogalmazta meg a másodfokú bíróság úgy, hogy a felperes érvei súlytalanok. Ez a megfogalmazás a valóságnak megfelelt, önmagában nem sértő, nem durva, nem pejoratív. A törvényszék ezért a felperesnek az e tényállási ponttal kapcsolatos igényét ugyancsak elutasította.

A 19. tényállást illetően az elsőfokú bíróság ugyancsak alaptalannak találta a kereseti kérelmet. Utalt arra, hogy a jelenleg még folyamatban lévő és jogerősen még el nem bírált eljárásban nem lehet azt megítélni, hogy más üggyel való összefüggésben a felperesnek bármilyen joga megsérült-e. A polgári bíróság nem bírálhatja felül a büntető bíróságnak az eljárás folyamán tett egyes határozatait. Az érdemi végzésekkel szemben a felperesnek jogorvoslati lehetősége van, amelynek elbírálására a büntető eljárás szabályai az irányadók.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozat.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatását, a felperesi kereset teljes körű elutasítását, másodlagosan az alperesi marasztalás leszállítást kérte. Másodlagos fellebbezési kérelmét utóbb akként pontosította, hogy az ítélet tábla a nem vagyoni kártérítés összegét az 1., 10., I., és II. tényállásoknál tényállásonként 50.000,- Ft-ra, azaz összesen 200.000,- Ft-ra szállítsa le.

A kereseti kérelmet elutasító részében osztotta az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtetteket. Az 1., 10., I., II. tényállásokat illetően álláspontja szerint a törvényszék tévedett, amikor a tisztességes eljáráshoz és a perek ésszerű időn belül való befejeződéséhez fűződő jog sérelmét állapította meg.

Az 1. tényállás kapcsán rámutatott arra, hogy az eljárás elhúzódásához a felperes is hozzájárult. A kiegészítő ítélet meghozatalát a felperes által generált tanácsváltás késleltette, mindezekre figyelemmel az összesen három hónapos késedelem nem értékelhető jelentősként.

A 10. számú tényállással kapcsolatban kiemelte, hogy a Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.471/2007/6. számú döntése alapján folyamatban lévő ügyben az eljárás elhúzódására eredménnyel hivatkozni nem lehet. Álláspontja szerint ugyanez vonatkozik a tisztességes eljárás megsértését állító kereseti kérelemre is. Hangsúlyozta, hogy a támadott ítéletében szereplő késedelmesként megjelölt időszak összesen kilenc hónap, ugyanakkor a törvényszék nem tesz említést arról, hogy a hatályon kívül helyező végzést az elsőfokú bíróság mikor kapta meg, illetőleg ehhez képest a tárgyalást a Pp.125. § (3) bekezdése alapján négy hónapon belülre kellett kitűzni. A kilenc hónapból késedelemként - a hatályon kívül helyező végzés meghozatala, és elsőfokú bíróságra való megérkezése közötti időt nem tekintve - legfeljebb öt hónap vehető figyelembe. Ez pedig a per teljes időtartamához képest nem tekinthető jelentős időtartamnak, késedelemnek.

A I. és II. tényállások kapcsán hivatkozott arra, hogy a törvényszék ítéletének indokolása hiányos, mert abból nem derül ki, hogy az alperest milyen jogsértésre alapítottnan kötelezte az elsőfokú bíróság kártérítés megfizetésére. Hangsúlyozta, hogy önmagában az Alaptörvény rendelkezésére kártérítési felelősség nem alapítható. Az elsőfokú ítélet annyiban helytálló, hogy a Pp.2. § és 349. § -a alapján e tényállásokkal kapcsolatban az alperesi felelősség nem állapítható meg. Fellebbezését utóbb azzal egészítette ki, hogy kiemelte, az ésszerű időn belül való befejezés követelménye a teljes eljárásra vonatkozik.

A felperes által a másodfokú eljárásban csatolt hangfelvétel leiratával kapcsolatban sérelmezte, hogy az nem tartalmazza a kereseti kérelem alapjául szolgáló tárgyalás teljes anyagát. Kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott szövegrészletek nem támasztják alá a felperes tisztességes eljáráshoz való jogának megsértését, bár kétségtelen, hogy az eljáró bíró a rendbontás esetére kilátásba helyezett szankciókat nem alkalmazta maradéktalanul.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben az elsőfokú határozat részbeni megváltoztatását kérte úgy, hogy az ítéltábla állapítsa meg, hogy az alperes az 5., 11., 18. és III. tényállásban is megsértette az ésszerű időn belüli elbíráláshoz való jogát. Kérte, hogy az ítéltábla kötelezze az alperest az 5. tényállás alapján 200.000,- Ft, a 11. tényállás alapján 300.000,- Ft, a 18. tényállás alapján 25.000,- Ft, a III. tényállás alapján 475.000,- Ft megfizetésére. A 10. tényállás szerinti sérelemdíj összegét 1.000.000,- Ft-ra, a I. tényállás szerinti sérelemdíj összegét 1.000.000,- Ft-ra, a II. tényállás szerinti sérelemdíj összegét 500.000,- Ft-ra kérte felemelni. Kérte, hogy a 16. tényállásra alapítottnan az ítéltábla a tényállást pontosítsa, figyelemmel arra, hogy a törvényszék tévesen abból indult ki, hogy az alperes téves tájékoztatását a felperes a 65.P.22.060/2010. számú perben

bizonyítékként becsatolta. Ezzel ellentétben a felperes számára az volt sérelmes, hogy a nyilatkozatot tevő bírósági elnök tényként rögzítette, hogy a felperes perbeli ellenfelének, **"B"**nek kárt okozott. Erre tekintettel kérte, az e tényállásra alapítottan a jogsértés megállapítását, valamint az alperes elégtételadásra kötelezését.

Kérte, hogy az 5, és 11, pontokra alapított, az eljárási késelemet meghaladóan előterjesztett kereseti kérelmei vonatkozásában az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt kötelező tájékoztatás elmaradása, illetőleg a jelen eljárásban hozott ítélet alapjául szolgáló jegyzőkönyv „bizonyíthatóan csonkított, eltorzított, lényegében hamis volta” miatt.

Álláspontja szerint - a részítélettel szemben előterjesztett fellebbezésben kifejtettekkel egyezően - téves az az elsőfokú bírói álláspont, hogy személyiségi jogsértés csak akkor állapítható meg, ha az eljárási szabályokat a felperes személyiségének lényegét alkotó tulajdonsága miatt sértették meg. Nem a jogsértés indoka a lényeges, hanem azt kell vizsgálni, hogy az bekövetkezett-e. Hivatkozott a Pest Megyei Bíróság 23.P.20.846/2006/46. számú, a Fővárosi Ítélet tábla 2.Pf.21.891/2008/8. számú ítéletében írtakra, valamint a 2008.12 számú eseti döntésre. Hangsúlyozta, hogy valamennyi jelentős mértékű késelem egyben személyiségi jogi jogsértésként is értékelendő. Előadta, hogy az 5. és 11. tényállásoknál az eljáró bírót kifejezetten a személyes bosszú vezérelte. Hivatkozott arra, hogy téves az az elsőfokú bírói álláspont, mely szerint az eljáró bíróság jogilag téves döntése miatt az ésszerű időn belüli befejezés jogának sérelmére a felperes eredménnyel nem hivatkozhat. Utalt a Székesfehérvári Törvényszék 25.P.21.867/2011/15. számú, a Fővárosi Ítélet tábla 3.Pf.21.101/2012/6. számú valamint a Kúria III.20.444/2013/16. számú döntéseire. Hangsúlyozta, hogy az eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jog abszolút jog, ezzel egyező az EJB gyakorlata is.

Álláspontja szerint Alaptörvény ellenes az az elsőfokú érvelés is, hogy az EJB tarifa a jelen eljárásban nem alkalmazható. Hivatkozott a Római Egyezmény 41. cikkében foglaltakra. Ezt meghaladóan kifejtette, hogy a törvényszék által megállapított nem vagyoni kártérítés összege tényállásonként megfelel az EJB által alkalmazott tarifáknak. Az 5. és 11. tényállással összefüggésben CD felvételt csatolt annak alátámasztására, hogy a tisztességes eljáráshoz való joga sérült. Hivatkozott arra, hogy az 5. tényállás kapcsán különösen súlyos eljárási hiba volt a Pp.3.§ (3) bekezdése szerinti kioktatás elmulasztása. Álláspontja szerint konkrét tárgyi tévedés, hogy az e tényállás alapjául szolgáló eljárásban az ideiglenes intézkedés iránti kérelmek elbírálásra kerültek.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a ténylegesen elbírált ideiglenes intézkedések iránti kérelmek esetén a döntéshozatalra mikor került sor, figyelemmel azok preventív jellegére is. Vitatta azt a megállapítást, hogy a jogi képviselő ellenjegyzése nélküli beadványok ne lennének hatályosak. Hangsúlyozta, hogy az alperesi viszontkeresetet, mint meg nem engedhető az e tényállás alapjául szolgáló eljárásban el kellett volna utasítani. Kérte figyelembe venni azt is, hogy az EJB gyakorlata szerint a nem kellően hatékony pervezetés is megalapozza a felperesi igényt.

A 11. tényállás kapcsán hangsúlyozta, hogy az ezen eljárásban készült jegyzőkönyvek nem valósak. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az eljárás ésszerű

időn belüli befejezéséhez való joga a felperesnek nem sérült. Kiemelte, hogy a viszontkereset tárgyalhatósága kérdésében az alperes csak másfél év eltelte után döntött.

Az 5. és 11. tényállásra alapított kereseti kérelemmel összefüggésben csatolt CD felvétel leiratát is csatolta a másodfokú eljárás során, egyúttal kérte "C" és "D", valamint "E" tanúkenti meghallgatását. Előadta, hogy a 11. tényállás alapját képező perben az ellenérdekű fél képviselőjében az ügyet tárgyaló alperes bírása járt el jogi képviselőként. Ezzel kapcsolatban csatolta a alperes neve elnökének 2015.EL.IV.H.34/3. számú tájékoztatását (Pf. 12. számú irat).

A 16. tényállást illetően álláspontja szerint a törvényszék tárgyszerűen is téves tényállásból indult ki.

A 18. tényállás kapcsán előadta, hogy az alperes jogsértése ott érhető tetten, hogy nem tett eleget a Pp.124. § (1) bekezdésébe foglalt kötelezettségének, így harminc napon belül nem vizsgálta, hogy nincs-e helye az ügy áttételének, ez pedig kifejezetten mulasztásnak minősül.

A III. tényállás kapcsán arra hivatkozott, hogy az alperes nyilvánvalóan felróható hibáját 4 év 2 hónap után orvosolta a másodfokú döntés.

A IV. tényállást illetően előadta, hogy az alperes nem bírálta el a felperes által rágalmozás miatt tett feljelentést. Az elsőfokú ítélet szerinti tényállás hiányos, mert az nem tartalmazza, hogy amikor a felperes először fellebbezett, akkor a másodfok a 21.Bkf.14.238/2013/3. számú végzésében a fellebbezésnek helyt adott, az elsőfokú határozatot hatályon kívül helyezte. Ezt követően az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyezett egyező döntést hozott, az újabb másodfokú eljárásban pedig e döntés helybenhagyásra került, ez pedig nyilvánvalóan sértette a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való jogát.

A 20. tényállási ponttal kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása elfogadhatatlan, az ugyanis nem róható a felperes terhére, hogy az eljárási törvényben biztosított jogaival élt. Kérte, hogy az ítélőtábla állapítsa meg, hogy a szükségtelen és indokolatlanul személyeskedő kitétel az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát. Kérte, hogy az ítélőtábla kötelezze az alperest magánlevélben történő elégtétel adásra.

A 10. tényállás kapcsán álláspontja szerint az elsőfokú ítélet indokolása elfogadhatatlanul elnagyolt, hiányos és a megállapított összeg is alacsony. Hangsúlyozta, hogy alperes késedelme nem a kitűzéstől, hanem a keresetlevél beérkezésétől számítandó. Az alperes felelősségi körébe nem csak az Óbudai Bíróság mulasztásai, hanem a PKKB áttétel kapcsán elkövetett mulasztásai is beletartoznak. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet meghozataláig nem kettő, hanem öt és fél hónap telt el, a másodfokú eljárásban pedig több mint fél éves késedelem mutatható ki. Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet indokolásából nem tűnik ki a második hatályon kívül helyezéssel keletkezett késedelem, holott az az alperes terhére róható. Hangsúlyozta, hogy az e tényállás alapjául szolgáló eljárásban három és fél év eltelte után még nem született elsőfokú ítélet.

Az I. tényállás kapcsán a közel négy éves inaktív időtartamra figyelemmel a megállapított sérelemdíj összege rendkívül alacsony.

A II. tényállásra alapítottan előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy mennyiben tekinthető perelhúzó magatartásnak egy ténybelileg beismerő vallomás. Sérelmezte, hogy a tényállás nem tartalmazza, hogy az ügyészség már több mint egy éve visszaküldte az alperesnek az iratokat, és azóta sem került újabb tárgyalás kitűzésére sor. Ezt meghaladóan az ügyészségi iratból megállapíthatóan az alperes súlyos szakmai hibát is

elkövetett, amikor nyilvánvalóan alaptalanul küldte meg az iratokat az ügyészségnek. Mindezekre figyelemmel az e tényállás alapján megítélt sérelemdíj felemelése is indokolt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperesi fellebbezésben támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

A Pf.12. sorszám alatt csatolt 2015.EL.IV.H.34/3. számú tájékoztatással és az azzal kapcsolatos felperesi előadással összefüggésben előadta, hogy a felperes által megjelölt ügyben és időpontban "F" nyilván nem járt el, mert nem is járhatott el ügyvédként, hiszen a kinevezési szabályok szerint a bírói jogviszony létesítéséhez az ezt megelőzően ügyvédként praktizáló személynek csatolnia kell az illetékes ügyvédi kamara arról szóló határozatát, hogy a kamarai tagsága megszűnt. Az pedig nem róható a jelen perben az alperes terhére, hogy annak az eljárásnak a II. r. alperese nem jelentette be a tagsági viszony megszüntetését illetve, hogy ez a bejelentés esetlegesen az adatoknál nem került átvezetésre.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezésben támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az 1. tényállás kapcsán az alperes a felperes közrehatására korábban nem tett előadást, így arra a másodfokú eljárásban sem hivatkozhat eredménnyel. A felperesnek egyébként is csak jogerősen megállapított törvénysértő magatartás lenne a terhére felróható. A 10. tényállás kapcsán kiemelte, hogy a végrehajtási perekre a Pp. 370/A. § (1) és (4) bekezdései az irányadók, ehhez képest értékelendő az alperes késedelme. A I. tényállással összefüggésben utalt az elsőfokú ítéletben is kifejtettekre, hangsúlyozva, hogy az ésszerű időn belüli befejezésért való felelősség objektív. A II. tényállással összefüggésben álláspontja szerint a törvényszék tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a késedelemhez a felperes is hozzájárult. Előadta, hogy az alperesi fellebbezésben kért marasztalási összegek mérséklése minden alapot nélkülöz.

A Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.438/2010/5. számú ítéletében írtakra hivatkozva kifejtette, hogy a Római Egyezmény 6. cikkében foglalt ésszerű időn belüli elbíráláshoz való alapjog védelmét a Ptk. 75. § (1) bekezdésének rendelkezése a személyhez fűződő jogok általános védelmén keresztül biztosítja. Bejelentette, hogy a II. számú tényállás alapjául szolgáló eljárás 2014. november 27-én megszüntetésre került, de az 41 napján híján 5 évig húzódott. Csatolta a PKKB 9.Bpk.32.802/2014/3. számú végzését.

A részítélet és az ítélet ellen benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásokat a Győri Ítéltábla a Pf.V.20.073/2015/5. számú végzésével egyesítette.

Az ítéltábla a fellebbezett ítéletet egészében, a részítéletet a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek keretei között ( Pp. 253.§ (3) bekezdés) bírálta felül, figyelemmel arra, hogy a felperes a 15. tényállási pont kapcsán a vagyoni kárigényét elutasító ítéleti rendelkezéssel kapcsolatban konkrét fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő. Az alperesnek a részítélet és ítélet elleni fellebbezése túlnyomórészt alapos, a felperesnek a részítélet és ítélet elleni fellebbezése nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de abból részben téves jogi következtetésre jutott. Az ítéletábra előrebocsátja, hogy a felek a törvényszék ítéletében megállapított tényállást maguk sem vitatták azt illetően, hogy az egyes, a per tárgyává tett eljárásokban mely eljárási cselekményekre mikor került sor.

Rögzíti az ítéletábra, hogy az elsőfokú eljárás során a feleknek a Pp.3. § (2) bekezdése szerinti a Pp. 141. § (6) bekezdésére történő figyelmeztetést is tartalmazó kioktatására nem került sor, erre tekintettel a felperes által a másodfokú eljárásban csatolt CD felvétel meghallgatása és leiratának figyelembe vétele a Pp.235. § (1) bekezdése alapján nem volt mellőzhető. A hangfelvétel és a leirat a 11. szám alatti tényállás alapját képező ügyben tartott tárgyaláson készült, az azonban nem a tárgyalás teljes hanganyagát, hanem a felperes által megszerkesztett, a felperes magyarázataival, kommentárjaival ellátott, szöveggörnyezetükből kiragadott részeket tartalmaz. Erre tekintettel helytállóan hivatkozott arra az alperes, hogy a CD felvétel és annak leirata alkalmatlan a felperes által a 11. tényállás kapcsán sérelmezett bírói jogsértő magatartás bizonyítására.

A felperes által a másodfokú eljárásban bejelentett tanúk meghallgatása az alábbiak szerint szükségtelen:

A 2010. szeptember 9-i tárgyaláson (5. tényállás) elhangzottakat a 48-I. sorszám alatt csatolt 65.P.22.060/2010/20. szám alatti jegyzőkönyv tartalmazza. A Pp. 195. § (6) bekezdése szerint közokirattal szemben is van helye ellenbizonyításnak, de csak annyiban amennyiben azt a törvény nem zárja ki, vagy nem korlátozza. A Pp.195. § (6) bekezdése alkalmazása során nem hagyható figyelmen kívül a Pp.116-117. § -a valamint a 118. § (2) bekezdése. E jogszabályi rendelkezésekből következően a bírósági tárgyaláson készült jegyzőkönyvvel szemben - amennyiben az a Pp.117. § (2) bekezdése szerinti tartalmi elemekkel kapcsolatos - a Pp. 118. § (2) bekezdése szerinti kiegészítés és módosítás kérhető. A fél nincs elzárva attól sem, hogy a jegyzőkönyv kijavítására irányuló kérelmének elutasítása esetén a jegyzőkönyvben foglaltak valóságtartamát az érdemi határozat ellen jogorvoslati kérelmében vitatottá tegye. A (jogerősen lezárt) bírósági eljárásban készült jegyzőkönyv a fentiekben kifejtettekre figyelemmel egy újabb perben nem támadható, mert az közvetetten lényegében a jogerős érdemi döntés felülbírálatát eredményezné.

A Pp.117. § (2) bekezdése szerinti tartalmi elemek körében nem tartozó jogsértőként hivatkozott magatartással kapcsolatban a felperes a jelen perben nem volt elzárva attól, hogy saját állításai valóságtartamát bizonyítsa. A CD felvétel meghallgatására a hangfelvétel leiratának figyelembe vételére kizárólag e körben került sor. A felperes által hivatkozott szövegrészleteket a CD felvétel tartalmazza, a hangfelvétel valóságát - amellett, hogy annak bizonyító erejét vitatta - az alperes nem vonta kétségbe. A CD felvételen elhangzottakkal kapcsolatban így a tanúk meghallgatása szükségtelen. Mindezekre tekintettel az ítéletábra a felperes tanúbizonyítási indítványainak nem adott helyt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a Római Egyezmény rendelkezései jelen eljárásban közvetlenül nem alkalmazhatók. Tényként rögzíthető, hogy az igazságszolgáltatás három alapelvét: a felperesnek a bírósághoz forduláshoz való jogát, a

tisztességes eljáráshoz, és a jogviták ésszerű időn belüli befejezéshez való jogát a Római Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése tartalmazza. A Pp. 2. § -a ennek megfelelően a bíróság feladatává tette, hogy a feleknek a jogvita elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog sérelme kellő alapul szolgál, a méltányos elégtételt biztosító kártérítésre (Pp.2.§-nak (3) bekezdése). Miután van olyan speciális jogszabály, maga a polgári perrendtartás, ami a polgári peres eljárás alapelveinek megsértésével kapcsolatos eljárásról rendelkezik, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a jogvita elbírálása során ezt alkalmazta. (Kúria Pfv.III.21.996/2012/4.)

Az e körben korábban nem egységes gyakorlatot egységesítette, a civilisztikai kollégiumvezetők 2015. május 18-19 napján tartott országos tanácskozásán elfogadott az az álláspont is, mely szerint az eljárásjogi alapjogok megsértése miatt indított perek jogalapja nem a Római Egyezmény 6-os cikkének 1. bekezdése hanem a Pp. 2. § (3) bekezdése (BH.2015/7.)

Osztja az ítéletábra azt az alperesi álláspontot, hogy az egyes eljárásjogi határidők elmulasztása a Pp. 2. § -ra alapított igényt önmagában nem teszi megalapozottá, az eljárási határidők mechanikus összeszámítására alapítottan ilyen igény alappal nem terjeszthető elő. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.22.128/2009/15., Fővárosi Ítéletábra 6.Pf.20.119/2013/5.)

A Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított igény esetén azt kell vizsgálni, hogy az eljárás egészének időtartamát tekintve a per ésszerű időn belüli befejeződött-e. Ha az állapítható meg, hogy az eljárás tartamának egészére figyelemmel a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog sérült, további vizsgálat tárgyát képezi, hogy a késedelemhez az arra hivatkozó fél hozzájárult-e saját magatartásával, illetőleg hogy a késedelem mely önálló jogalanyiságú bíróság eljárása során következett be. Az eljárás ésszerű időn belüli befejeződéséhez fűződő jog sérelme az eljárás egész időtartamának figyelembevételével akkor és annak az önálló jogalanyisággal rendelkező bíróságnak a terhére állapítható meg, ha az eljárás során kimutatható olyan időszak, amely alatt a bíróság érdemi intézkedést annak ellenére nem tett, hogy azt egyébként megtehetette volna (inaktív időszak).

Az egyes bírósági eljárások önállóak, így az, hogy a Pp. 2. § (3) bekezdése szerinti igény megalapozott-e, eljárásonként külön-külön vizsgálandó. A Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított igény a kereseti kérelem tárgyává tett eljárások keretein belül értelmezhető és vizsgálható, erre tekintettel a felperes az elsőfokú eljárás során és fellebbezésében is alaptalanul hivatkozott arra, hogy az egyes eljárásokkal kapcsolatban esetlegesen megállapítható, a perek ésszerű időn belül való befejezését sértő alperesi magatartás nem csak eljárásonként, hanem egy tendencia részeként is értékelendő.

A felperes fellebbezésében a Pp. 2. § (1) bekezdése és (3) bekezdésére valamint személyiségi jogai megsértésére alapítottan támadta az elsőfokú részítéletet, és ítéletet. Sem az első- sem a másodfokú eljárásban nem tett részletes előadást a Ptk. 349.§ (1) és (3) bekezdése szerinti károkozást illetően. A Ptk. 349. § (3) bekezdése szerinti kártérítési igény akkor alapos, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. A Ptk. 349. § (3) bekezdése szerinti kárfelelősség a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti felróhatóságot feltételez. Ezzel szemben a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdése - az eljárásjogi törvényben sajátos anyagi jogi intézményt szabályozva - objektív felelősségi alakzat, és az igénybevett jogorvoslati

lehetőségektől függetlenül lehetőséget kártérítési (helyesen kárpótlási) igény illetőleg sérelemdíj érvényesítésére.

A Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésére alapított, illetőleg a személyiségi jogsértésen alapuló igény, továbbá a Ptk. 349. § (3) bekezdés szerinti bírósági jogkörben okozott kár egymással nem azonosítható jogintézmények. A tisztességes eljáráshoz való jog nem azonos a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő joggal. Kétségtelen, hogy a Ptk. személyiségi jogi rendelkezései és Pp. 2. § -a alkalmazása kapcsán mind a jogalkotói, mind a jogalkalmazói gyakorlat a közelmúltig nem volt egységes. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a személyhez fűződő jogok jellemzője az abszolút szerkezet, míg a tisztességes eljáráshoz a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog nem általános jelleggel mindenkire kiterjedően érvényesül, hanem csupán a bíróságok számára állapít meg kötelezettségeket, vagyis e jogviszony szerkezete relatív. (BDT.2008.1811.) Az eljárás keretein belül maradó eljárási szabálysértések esetén a felet általában ügyfélként éri sérelem, tehát ilyenkor az eljárási szabálysértése háttérben nem a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek állnak. (EBH.2007.1598. BH.2008.12. Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.106/2009/4. Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.062/2005/5. Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.484/2013/6. Győri Ítéltábla Pf.V.20.010/2013/6.) Az 1949. évi XX. tv. (Alkotmány) 57.§ (1) bekezdése, illetőleg az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes eljáráshoz való jog alapjog, az azonban személyiségi jogként nem értelmezhető. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme akkor állapítható meg, ha az eljáró bíróság akadályozza a fél perbeli jogainak érvényesülését, nem biztosítja a fegyverek egyenlőségnek elvét (Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.056/2012/6.). A tisztességes eljárás terjedelmét az Alkotmánybíróság 6/1998. (III.11.) AB határozatában foglaltak szerint nem egyszerűen az Alkotmány 57. § (1) bekezdése szabályozza, hanem az azt jelenti, hogy a peres fél hiánytalan és teljes eljárási pozíciót foglalhasson el, azaz az érdemi elbíráláshoz való jogot is magában foglalja. (Győri Ítéltábla Pf.I.20.238/2008/5.). Önmagában a bíróság által elkövetett elintézési késedelem nem ad alapot, a Ptk. 76. § -ban védett emberi méltóság sérelmének a megállapítására. (Kúria Pfv.III.20.444/2013/16., Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.106/2009/4., Győri Ítéltábla Pf.V.20.010/2013/6.)

A teljesség kedvéért rámutat az ítéltábla, hogy a 2013. évi V. törvény a személyiségi jogok között a tisztességes eljáráshoz való jogot a hatályba nem lépett 2009. évi CXX. tv. -től eltérően már nem nevesíti, sőt a XI.-es címhez fűzött miniszteri indokolás kifejezetten kitér arra, hogy az alkotmányos alapjogok és a polgárjog kapcsolata között kialakult elméleti vita terén az új Ptk. azt az álláspontot követi, hogy a polgárjogi személyiségvédelem nem azonos az alapjogok katalógusával. Mindezekre figyelemmel a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez valamint a tisztességes eljáráshoz való jogot sértő magatartás csak többlétegyállás megvalósulása esetén eredményezi a személyiségi jogok sérelmét.

Tekintettel arra, hogy ilyen többlétegyállásra a felperes nem hivatkozott, illetőleg azt az 5. és 11. tényállás kapcsán nem bizonyította, a személyiségi jog megsértésére alapított kereseti kérelmei nem foghattak helyt. E körben utal az ítéltábla arra, hogy a felperes személyiségi részét képező igazságérzet az emberi méltóság, mint általános személyhez fűződő jog

részeként nem értelmezhető, az eljárási szabálysértés nem jelent személyhez fűződő jogsértést (Kúria Pfv.III.21.533/2013/9.)

A Pp. 2. § (1) és (3) bekezdése szerinti a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez és a tisztességes eljáráshoz való jog csak a polgári perben és nemperes eljárásban (BH.2015/7. BH.2015/1. Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.539/2011/5. Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.21.045/2011/18.) értelmezhető, az a büntető eljárásokra alapítottan kereseti kérelem alapját nem képezheti. Erre tekintettel a I., II., III., IV. valamint a 19. és 20. tényállásokra alapított kereseti kérelem nem foghatott helyt (Kúria Pfv.III.21.470/2012/15.)

Ami az eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog sérelmét illeti, a törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a 2., 3., 4. és 5., számú tényállásoknál az eljárás nem húzódott el. E körben az ítéltábla teljes körűen egyetért az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy 4. számú tényállás szerinti releváns időpontban a Pp. 104/A. §-a nem volt hatályos. E jogszabályi rendelkezést a 2008. évi XXX. tv. 9. § -a iktatta be a Pp.-be, a 2009. január 1. napjától hatályos rendelkezést a folyamatban lévő ügyekre is alkalmazni kell. A 4. számú tényállás alapján indult eljárásban a keresetlevél 2009. november 2. napján érkezett a bíróságra.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyes következtetésre jutott, amikor a 11., 17., és 18. sorszám alatti tényállási pontok alapján előterjesztett kereseti kérelmet is elutasította, az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettekkel azonban az ítéltábla csak részben ért egyet.

A Pp.2.§ (3) bekezdésére alapított igény alappal csak akkor terjeszthető elő, ha az eljárás már jogerősen befejeződött. Folyamatban levő eljárásban az eljárás elhúzódása nem állapítható meg, mert annak vizsgálata során a per egész tartamára kell figyelemmel lenni. Csak jogerős érdemi döntéssel zárult ügyben ítélt meg kártérítés, illetőleg sérelemdíj az ésszerű időn belüli befejezés elmulasztása miatt. (A civilisztikai kollégiumvezetők 2015. május 18-19. napján tartott országos tanácskozásáról készült emlékeztető BH.2015/7.)

Az 5., 11., 17., és 18. tényállási pontban hivatkozott eljárások jogerősen nem fejeződtek be. Ezt meghaladóan azonban az elsőfokú bíróság azt helytállóan rögzítette, hogy a 17. tényállási pontra és a 18. tényállási pontra alapított kereseti kérelmek esetén az alperes törvényi határidőt nem mulasztott.

Az eljárás jogerős befejezésének hiányában nem alapos a Pp.2. § (3) bekezdése szerinti a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog megsértésére alapított kereseti kérelem az 5., 7., a 10, 12, és 14. tényállási pontok vonatkozásában sem. A 7. tényállás kapcsán maga a felperes jelentette be 54. szám alatti iratában, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalára 2014. április 23-án került sor, arra azonban nincs perbeli adat, hogy e határozat jogerőre emelkedett volna. E tényállási pontokkal kapcsolatban a fentiekben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a folyamatban lévő ügyekben is megállapítható a Pp. 2. § (1) bekezdése és (3) bekezdése szerinti a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jog megsértése, s e téves jogi álláspontra alapítottan ugyancsak tévesen kötelezte az alperest kártérítés megfizetésére.

A 9. és 13. tényállási pont szerinti eljárások nem érdemi döntéssel, hanem a peres felek közös permegszüntetési kérelme illetve a felperes elállása folytán szűntek meg. A korábbiakban kifejtettek szerint a per ésszerű időtartamon belüli befejezéséhez fűződő jog sérelme csak akkor állapítható meg, ha az eljárás érdemi jogerős döntéssel fejeződött be. Erre tekintettel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 9-es és 13-as tényállási pontok vonatkozásában az eljárás elhúzódását állapította meg és az alperest marasztalta.

A korábban már kifejtettek szerint a Pp.2. § (1) és (3) bekezdésére alapított igény a büntetőeljárások kapcsán nem foghat helyt, ezért az I., II., III., IV. valamint 19., és 20. számú tényállásokkal kapcsolatban a Pp.2. § -ra alapított kereseti kérelem ugyancsak nem alapos.

Az 1., 6., és 8. tényállási pontok kapcsán - az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettektől eltérően - nem állapítható meg az alperes részéről késedelem, a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog megsértése.

Az 1.tényállási pont kapcsán az ítélet tábla rámutat arra, hogy önmagában az, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének kiegészítése vált szükségessé, az ésszerű időn belüli befejezés jogát nem sérti. Az alperes a másodfokú eljárás felfüggesztését követően a hozzá visszaküldött, 2012. október 24-én érkezett iratok birtokában az ítélet kiegészítése tárgyában 2012. november 15-én tűzte ki a 2013. február 12-i tárgyalást. Az alperes eljárásában nem állapítható meg olyan késedelem, inaktív időszak, amely a kereseti kérelmet megalapozottá tenné.

A 6. tényállási pont kapcsán az ítélet tábla kiemeli, hogy a felperes a 2010. május 31. napján előterjesztett kereseti kérelmét csak 2011. január 31-én pontosította, ehhez képest az elsőfokú bíróság 10 hónapon belül a keresetlevél benyújtásához képest pedig másfél éven belül döntött. Ez pedig nem értékelhető az ésszerű időn belül való befejezés késedelmeként. A másodfokú jogerős döntés 2012. május 17-én született. Az elsőfokú bíróság részítéletében az alperes marasztalását az eljárás során megállapítható egyes határidők elmulasztására, továbbá arra alapította, hogy az alperes a jogerős határozatot a felperesnek - kérése ellenére - nem kézbesítette. A fentiekben kifejtettek szerint azonban az eljárás teljes időtartama nem eredményezte a per ésszerű időn túli elhúzódását. Arra pedig helytállóan hivatkozott az elsőfokú eljárás során és fellebbezésében az alperes, hogy a jogerős határozat a felperes részére jogi képviselője útján, szabályszerűen, a Pp.-nek megfelelően kézbesítésre került. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely a jogi képviselővel eljáró fél esetében a bíróság kötelezettségévé tenné a határozatnak közvetlenül a fél számára történő kézbesítését, így ezzel kapcsolatban alperesi mulasztás, jogsértő magatartás nem állapítható meg.

Osztja az ítélet tábla alperes álláspontját azt illetően is, hogy amennyiben a végrehajtási eljárás megindítása érdekében a felperesnek személyesen is szüksége lett volna a jogerős másodfokú döntésre, ez esetben nem volt elzárva attól, hogy a Pp. 119. § -a szerint arról másolatot kérjen. Mindezekre tekintettel a felperesnek a 6. szám alatti tényállásra alapított kereseti kérelme sem foghatott helyt.

A 8. tényállás kapcsán az alperes terhére nem állapítható meg inaktív időszak. Az elsőfokú ítélet meghozatalára a keresetlevél 2009. május 27-i benyújtásától számított hét hónapon belül 2010. február 17-én került sor. Ez az időtartam nem minősíthető az ésszerű időtartamot meghaladóként. A másodfokú eljárás 11 hónapig tartott, a megismételt elsőfokú eljárás időtartama pedig további 8 hónap volt. A jelen perben a törvényszék minden konkrétum

nélkül utalt ítéletének indokolásában arra, hogy a tárgyalás vezetése nem volt kellően összeszedett és célirányos. E megállapítást az ítéletábra nem tartotta megalapozottnak. Az első- és másodfokú eljárások időtartama összességében sem jelentette a per indokolatlan elhúzását, az alperes terhére megállapítható inaktív időszak hiányában a felperes keresete e vonatkozásban sem alapos.

Az egyes személyiségi jogsértésre alapított kereseti kérelmeket illetően az elsőfokú bíróság részben téves álláspontra helyezkedett:

Osztja az ítéletábra a törvényszék álláspontját azt illetően, hogy a 16. tényállás vonatkozásában személyiségi jogsértés nem történt. Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a bíróság elnökének nyilatkozata mindössze a korábbi - téves - , **"B"** vádlotti minőségét állító álláspontot korrigálta. Ez pedig személyiségi jogsértésnek nem minősül.

Ugyancsak nem állapítható meg a 19. tényállási pont alapján, hogy a felperes személyiségi jogai sérelmet szenvedtek volna. A felperes a keresetét arra alapította, hogy az általa **"B"** ellen tett feljelentések alapján indult ügyeket a PKKB 7.B.30.311/2013/4. 7.B.33.109/2011/2. és 7.B.30.309/2013/2. és 7.B.32.94/2013/3. számon megszüntette, míg a **"B"** által tett feljelentés alapján őt vádlottként megidézte. Önmagában azonban az, hogy a felperest vádlottként idézték, nem jelenti sem a jóhírnév, sem az egyenlő bánásmód, sem a törvény előtti egyenlőség megsértését, hangsúlyozva e tényállási pont kapcsán is, hogy az egyes, az Alaptörvényben biztosított alapjogok (törvény előtti egyenlőség) nem személyiségi jogok, azok esetleges sérelme nem értékelhető automatikusan és önmagában személyiségi jogsértésként.

A 20. tényállási pont kapcsán az ítéletábra teljeskörűen osztja az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában írtakat.

A I. tényállás esetén személyiségi jogi sérelem nem állapítható meg, önmagában ugyanis az, hogy valaki büntető eljárás hatály alatt áll, nem értelmezhető sem a Ptk. 75. sem a Ptk. 78. § -a szerinti jogsértésként. Így - figyelemmel arra, hogy a felperes e körben többszöri tényállása ugyancsak nem hivatkozott - az elsőfokú bíróság tévedett, amikor e tényállási pont alapján marasztalta az alperest.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét illetően az ítéletábra az alábbiakra mutat rá:

A 13. tényállás kapcsán az ítéletábra hangsúlyozza, hogy az egyes eljárási határidők késedelve nem eredményezi automatikusan a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét. A keresetlevél hiányosságainak pótlása körén belül tett intézkedés késedelve közrehat az eljárás elhúzásában, az azonban sem a fegyverek egyenlőségének elvét, sem a peres fél perbeli jogainak érvényesülését nem akadályozza. Erre tekintettel tévedett az elsőfokú bíróság amikor az alperest e tényállási pont vonatkozásában marasztalta.

Az 5. tényállási pont kapcsán a korábban kifejtettek szerint a peres felek felé tett kioktatásokat tartalmazó jegyzőkönyvek tartalma jelen eljárásban érdemben nem vizsgálható

felül. A jegyzőkönyvben rögzítettek alapján az állapítható meg, hogy az alperes részéről jogsértésre nem került sor, a tisztességes eljáráshoz való jog nem sérült. Kétségtelen, hogy a bíróság részletes tájékoztatást adott a tényállás alapjául szolgáló per alperesének de a jegyzőkönyvek szerint korábban hasonló részletes tájékoztatásra került sor a felperes irányába is. Ez alapján pedig az állapítható meg, hogy a fegyverek egyenlőségének elve, így a tisztességes eljáráshoz való jog nem sérült. Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően is, hogy a felperes által sérelmezett megállapítás, miszerint a bíróságnak nem volt tudomása a jegyzőkönyvezni kért nyilatkozatokról, nem értelmezhető úgy, hogy az eljáró bíró a felperest „kvázi hazugnak” nevezte volna. Így az e tényállási ponttal kapcsolatos személyiségi jogsértésre alapított kereseti kérelem sem alapos.

A 11. pont kapcsán a korábban kifejtettek szerint a szöveggörnyezetükből, az események láncolatából kiragadott szövegrészletek a hangfelvételen illetőleg azok leírata alkalmatlan a felperes által hivatkozott a tisztességes eljáráshoz való jog, valamint személyiségi jog megsértésének bizonyítására. A felperesnek a Pf.12. sorszám alatt tett előadásával kapcsolatban az ítéletábra az alperesi jogi képviselő nyilatkozatát fogadta el, figyelemmel arra, hogy semmilyen konkrét adat nem támasztja alá azt, hogy a tényállás alapjául szolgáló eljárásban arra nem jogosult személy járt volna el ügyvédként. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az a körülmény, hogy a perbeli ellenfelet esetlegesen arra nem jogosult személy képviseli egy eljárásban, önmagában nem jelenti a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.

Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a alperes neve előtt 9. Kpk.45.336/2011. számú eljárásban (15.) sérült a felperesnek a per ésszerű időn belüli befejezéshez való joga. A tényállás alapjául szolgáló eljárásban a felperesnek a **Város 1** Főváros Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatal 90.Bp-193/6/2011, 90.Bp.-193/7/2011, 90.Bp-193/8/2011, és 90.Bp.-193/9/2011. számú határozatait támadó felülvizsgálati kérelme 2011. március 29-én került érkeztetésre az alperesnél. Az elsőfokú részítélet alapjául szolgáló, a peres felek által nem vitatott tényállás szerint az alperes 2011. november 30-án 30 napos határidővel hívta fel a közigazgatási hatóságot, hogy a kérelmező 2011. május 30-i beadványára tegyen észrevételt. E határidő 2011. december 30-án járt le. 2011. december 30. és 2012. február 21. között nem történt érdemi intézkedés az ügyben, ekkor mindössze a 90.Bp.193/7/2011. a 90.Bp.-193/8/2011, valamint a 90.Bp.-193/9/2011. számú határozatokat támadó kérelmek elkülönítése történt meg. A bíróság érdemi döntését 2012. június 5-én hozta meg. A felperes javítási kérelmének az alperes utóbb helyt adott, majd 2012. november 12-én a felperes részére részletfizetést engedélyezett. Az érdemi döntés meghozatalára csak a 2011. december 30-i észrevételezésre adott határidő leteltét követően hat hónap elteltével, 2012. június 5-én került sor. Ez mintegy fél éves inaktív időszakot jelentet, erre tekintettel a felperesnek az e tényállás vonatkozásban előterjesztett, a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésére alapított kereseti kérelme alapos. Az eljárás elhúzódásának időtartamára figyelemmel azonban az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítési összeg eltúlzott. A felperest ért sérelem kompenzálására az ítéletábra 150.000,- Ft-ot tartott szükségesnek, és elégségesnek. Így e tényállási pont vonatkozásában az alperes marasztalását 150.000,- Ft-ra leszállította.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét és ítéletét és ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta. Mellőzte annak megállapítását, hogy az alperes az alperes neve előtt a 24.P.23.553/2010. (6.) a 64.P.21.806/2011.(7.), 19.P.25.861/2010.(9.), 33.P.21.475/2012.(12.), 68.P.24.171/2012.(13.), 70.P.23.678/2012.(14.) és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 9.M.24.75/2009. (8.) számon indult perekben megsértette a felperesnek a perek tisztességes lefolytatásához, és ésszerű időn belüli befejezéshez való jogát, és az e tényállási pontokra alapított kereseti kérelmet elutasította.

Mellőzte annak megállapítását, hogy az alperes a alperes neve előtt 33.P.27.363/2010. (1) a II. és III. Kerületi Bíróság előtt 7.P.III.23.645/2011.(10), a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt B.34.202/2010. és B.35.202/2010. (helyesen: B.35.702/2010.) (I. és II.) számon indult perekben megsértette a felperesnek a tisztességes lefolytatásához, és ésszerű időn belüli befejezéshez való jogát. Mellőzte az alperesnek az ítélet szerinti a felperes javára 1.400.000,- Ft megfizetésére vonatkozó marasztalását. Egyúttal a részítélet szerint az alperes által a felperesnek 15 napon belül fizetendő 2.000.000,- Ft kártérítés összegét 150.000,- Ft-ra leszállította.

A másodfokú eljárásban a felperes lényegében pervesztesnek, az alperes túlnyomó részt pernyertesnek minősül. Erre tekintettel az ítéltábla kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek a tárgyaláson való megjelenéssel összefüggésben 20.000,- Ft másodfokú eljárási költséget (Pp.239. §, Pp. 78. § (1) bekezdés).

A feljegyzett illetéket a felperes személyes költségmentessége, valamint az alperes teljes illetékmentessége folytán (1990. évi XCIII. tv. 5 . § (1) bekezdés c) pont, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § ) az állam viseli.

Győr, 2016. évi január hó 14. napján

**Dr. Ábrahám Éva sk.**  
a tanács elnöke

**Dr. Szalay Róbert sk.**  
előadó bíró

**Dr. Vass Mária sk.**  
bíró

A kiadmány hitelül  
Kiadó: